

Pinc

Am deschis ochii într-o fabrică din China.
Atât cât am putut vedea, eram singurul șoricel de culoare roz.
Restul erau gri, bleu sau mov.
M-au pus, frumos aliniat, alături de alți 299 de șoricești și am fost îmbarcat pe un vapor, într-o cutie.
Colegii mei de călătorie nu vorbeau, oricât am strigat la ei.
Să fi fost vorbitul un defect de fabricație în cazul meu?
După o lungă călătorie, am ajuns într-un supermarket.
Rând pe rând, șoarecii gri, bleu și mov și-au găsit stăpâni.
Eu nu.
Îmi pierdusem orice speranță ca cineva să mă cumpere și pe mine.
Dar iată că, într-o zi, un domn m-a apucat de coadă și m-a ridicat în dreptul ochilor.

– Clarei îi va plă-
cea de tine. Vrea să
se facă medic veteri-
nar, iar tu arăți destul de rău.

Avea dreptate.

Blana mea ajunsese roz-gălbuie.

Am fost pus în coșul de cumpărături.

Drumul până la casa de marcat l-am petrecut între o
varză și un sac cu ceapă.

Al 13-lea ren

Şeful renilor se uită lung la mine, când cu un ochi, când cu altul.

Se dă câţiva paşi în spate, apoi îmi dă ocol, adulmecând aerul din jurul meu.

„Să vezi că nu-şi dă seama”, îmi zic plin de speranţe.

Deodată, izbucneşte:

– Ți-ai pus coarne false????!

Ceilalți unsprezece reni, care până atunci nici nu mă băgaseră în seamă, vin buluc în spatele lui și se zgâiesc la mine.

– Așa, și? mă încrunt eu, fără să-mi pierd cumpătul. Vreau să vorbesc cu Moș Crăciun.

– Ce treabă are un măgar cu Moș Crăciun? rânjește renul-șef.

Ceilalți reni se hlizesc și ei.

Zic, fără să clilesc:

- Vreau să trag la sania lui!
Imediat, fețele renilor
se lungesc.

- Poftiiiiim!!! strigă șeful.
Ți-ai pierdut mințile? Vezi-ți
de treabă!

Când îmi pun în cap ceva, nici
cel mai revoltat ren nu-mi poate
sta în cale.

Zece cuvinte

Pentru copiii de la
Așezământul de copii
Sf. Ierarh Leontie
din Rădăuți

Rafael

Rafael își coboară cu grijă picioarele desculțe din pătuț. Ascultă încă o dată respirațiile celorlalți unsprezece copii.

„Dorm buștean”, își zice și face primul pas.

Știe că până la fereastră sunt exact unsprezece pași. La al patrulea, o scândură scârțâie.

Ajunge în liniște la pervaz și se suie pe el.

„În sfârșit, a venit!!!”, aproape că strigă.

Pe zăpadă, sub razele lunii, se văd urmele unui animal! Sare de pe pervaz și se repede spre pat. În urma lui, scândura scârțâie.

Își trage plapuma peste cap.

„A venit, înseamnă că va intra curând în cameră!”

Respiră precipitat.

Ca să se liniștească, se apucă să numere.

La 100, nu apare nimeni.

Nici la 200.

347...

399

400...

– Hei, Rafael!

Cineva îl zgâlțâie puternic.

Deschide buimac ochii.

În fața lui se hlizește pistruiata de Daria, acum cu doi dinți de sus lipsă, în loc de unul.

– Ce... A venit? Cum? E dimineață?! bâiguie Rafael.

– Da' ce-ai vrea, să fie noapte? SCU-LA-REAAAAA!

Își astupă urechile.

„Dacă mi-a lăsat totuși un bilet, văzând c-am adormit?”

Rafael o împinge pe Daria din calea lui și se apucă să caute sub pat, sub pernă, în papuci, sub celelalte paturi.

Nimic!

Se repede la fereastră.

Zăpada din curte este neatinsă!

Bosumflat, se așază pe patul lui.

– Hai la masă! îl trage Daria de mâneca pijamalei.

Ce cauți?

– Vin când am chef!

Se duce totuși la baie, târșându-și papucii, se spală fără tragere de inimă pe față și pe dinți, apoi se îmbracă și merge în sufragerie.

Restul copiilor sunt deja la masă.

Doar ce-au terminat de spus rugăciunea.